

Ἄουα κι' ἔσοι πλούτισαν σ'τὴ φτώχεια τὴν περίσσια,
 ἄουα κι' ἔσοι βλέπουμεν μεγάλας προκοπὰς,
 ἄουα κι' ἔσοι λησμονοῦν μ' Ἀποκρηθῆς μεθύσια
 τοῦ Γένους τὸ ξεκληρίσιμα, τοῦ Γένους τῆς ἄντροπαις.

Ἄουα κάθε μασκαρὰς, ποῦ τοῦχει φύγ' ἡ τοίπα,
 ἄουα κούραις καὶ ψευτιάς τοῦ κάθε παρλαπίπα.

Ἄουα κάθε κουραμπιὲ μούτρο σιδερωμένο,
 ἄουα κάθε φωνακίδες,
 ἔπου δὲν εἶναι παρ' ἄσκηδς
 κι' ἄντερο φρουσκωμένο.

**Ὁ Σκουλοῦθης στὸ χορὸ
 μὲ τραγοῦδι λιγερό.**

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεθεντιά καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ἔμένα νὰ ρωτήσετε τὸν πρώτο καπετάνο,
 ποῦ δίχως νάμαι τοσλιγκας καὶ δίχως νάχω στάνη
 μ' ἐκάνανε μὲ τὸ στανεῖο τοσπάνηδων τοσπάνη.

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεθεντιά, τὴν ἔχουν μόνο γέροι,
 μὰ τί τραβῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτοῦς ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει.
 Νύκτα καὶ μέρα, βρὲ παιδιὰ, στὸ σπῆτι μου γιουρούσι,
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ φορὰ τοὺς κάνω καὶ τσομποῦσι.

Μὲ τοὺς Βουλγάρους ἔδεσμα καλά τὸν γάϊθρο μας,
 μόνον αὐτοὶ θὰ σεβαθοῦν, παιδιὰ, τὸ γόητρό μας.
 Κι' οἱ Τούρκοι πρώτοι φίλοι μας, κι' εἶπα σὲ κάπο ἰον ξένο
 πῶς γιὰ Πασαράφω χάνομαι καὶ γιὰ Γκαλήη παθαίνω.

Κατηγοροῦνε τὴν Ἀρχὴ καὶ τὴν φωνάζουν γρχαία,
 ποῦ γέροι καὶ μεσόκοποι γενήκων μὴ παρέα.

Βάστα, καὶ μένη λεθεντιά,
 σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
 καὶ μὲς σ' αὐτὴ τὴν καταντιὰ
 σεκλέτια μὴ θυμάσαι.

Κι' ἐγὼ ποῦ σέρνω τὸν χορὸ σὲ λεθεντιάς Ντιδάνια
 σὰν Στεφανῆς ποῦ λέγομαι μὸς πρέπουνε στεφάνια.

**Κι' ὁ Δραγοῦμης τέτοια λέει,
 ποῦ θαυροεὶ κανεὶς πῶς κλαίει.**

Τόσοι ποντικοὶ βαρβάτοι
 μοῦ χαλοῦνε τὸ κρεβάτι,
 καὶ χυμοῦν κι' ἀπέφω ξένοι
 καὶ χουροῦν πεινασμένοι.

Πῶς σὰς φαίνεται κι' αὐτό,
 ποῦ δὲν ἔχομε λεφτό;
 Πῶς σὰς φαίνεται κι' ἔκεινο,
 ποῦ δὲν ἔρρισκεται κινίνο;
 πῶς σὰς φαίνεται καὶ τῆλλο,
 ἔπου νέους φέρους φάλλο;

Μὲ μουφλοῦζικο ταφτέρι
 σ'τόνα μου καὶ τῆλλο χέρι,
 τίποτε δὲν βλέπω γύρω, μόνο μπόσικα χαρτιά,
 καὶ τσακόνω τὰ ποντικία,

καὶ τὰ βάζω σκουλαρήκια
 σ'τοῦ Ρωμαϊκοῦ ταῦτιά.

**Βγαίνει κι' ὁ Ράλλης
 ὁ χουσομαῆλλης.**

Τὶ πόλεμος εἰς τὸ Βερντέν, ἀλλ' ἔμωσ κι' ἐδῶ πέρα
 δεθὲ πρώτοι Δημητράκηδες μαλλόνουν κάθε μέρα.

Ὁ Γούναρης, μωρὲ παιδιὰ,
 μοῦ σήκωσε κεφάλι,
 καὶ θέλει καὶ τρικλοτοδιά
 μὲ τρόπο νὰ μοῦ βάλῃ.

Μὲ τοῦτον σέρνοντας χορὸ
 βγάζω μαχαίρι κοφτερό
 μὲς ἀπὸ τὸ σελάχι μου.

Ὁ Πατρινὸς μὲ πολεμεῖ,
 κι' αὐτὸς σὰν κριθῖνο ψωμί
 κάθεται σ'τὸ στομάχι μου.

**Κι' ὁ Πατρινὸς ὁ πρώτος
 ὡς εἶδος Πτερότος.**

Ἐγὼμαι πρώτος τοσλιγκας, ἀφέντηδων ἀφέντης,
 καὶ μὲς σ' τοὺς γέρους τῆς Ἀρχῆς μεσόκοπος λεθέντης
 Ἄλλοι φοροῦν ρεπούμπλικαις, ἄλλοι ἴψηλὰ καπέλα,
 ἐγ' ἔμωσ ἔχω, βρὲ παιδιὰ, γιὰ τὸ φεσάκι τρέλλα.

Ἐγὼμαι Μπέης Πατρινὸς καὶ Μπέης ἔακουσμένο,
 μὲ ξέρουνε καὶ σ'τὴν Σταμπούλ, μὰ τῶρ' ἀποσταμένο;
 πῶω γι' ἄλευρι νὰ σκεφθῶ, κι' ἔποιος δὲν μ' ἀγαπάει
 δὲν ἔλπει χάσικο ψωμί, καὶ πάει πάει πάει.

Μακάρι τώρα, βρὲ παιδιὰ, μέσα σ'τὴν τόση πείνα
 σιτάρι νὰ ἔξοφτρωσε καὶ μὲς σ'τὴν Ἐλευσίνα,
 νάρχωνται κι' Ἐθνικὸφρονες, μὰ κι' ἄλλοι ποῦ πεινάει,
 νὰ πέρνουν σοσ θέλουσε τὸν Μήτσο νὰ σχωρῶνε.

Ἐγὼ γιὰ σὰς, μωρὲ παιδιὰ, θαύματα θὰ σκαρώσω,
 κι' ἄουα θὰ φωνάζετε σ'τὸν νέο καπετάνο,
 κι' ἐλάτε τώρα γύρω μου γιὰ νὰ σὰς ἀλευρώσω,
 κι' ἔλους μ' ἄλευρι μπόλοικο Παληάτσους νὰ σὰς κἄνω.

Καὶ καμπόσαις πομιιλιας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

Ἐκίνο τῆς Κεφαλλονιάς τὸ φοβαρὸν Ζιζάνιο,
 ποῦχει καὶ στίχους μουσικοῦς, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα σπᾶνιο
 ἐγκαθιδρόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
 μὰ κι' ἀπ' ἐδῶ δὲν δὲ ξεχνᾶ ποτὲ τοὺς Κεφαλλήνας.